

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 216.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000507520/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

brændingen af Bandbullen skulde foregaa i Morgen tidlig. Det var ham saa uvedkommende nu, som om det først skulde skee efter hans Død. Saa skyndte han sig ind gjennem Elsterporten, og stod lidt efter i Porthvælvingen til Klostergaarden. Han støttede sig mod Væggen derinde, hvor der var mørkt allerede, og stønnede sagte. — Mon han havde saa megen Magt over sig selv, saa han kunde skjule for de andre Munke, hvis han traf nogen, hvordan det stod til med ham, — indtil han kunde naa op i sin Celle. Wolf Sieberger, hans Famulus, blev han jo nødt til at sige det hele, men det kunde hellerikke gjøre noget. — Det var mest den Opkastning, han frygtede, overfor de andre, for den kunde paakomme ham, naar det skulde være, som han nu havde det. — Aa, Herre Gud, ja — det var to Aar siden sidst — det var lige før han skulde til Augsburg, kort efter at Wolf var kommen til ham, at han havde den sidste Tur, — Wolf havde været baade til at lee og græde over.

Han rettede sig og gik rask over Klostergaarden og lige ind ad Hoveddøren. Der stod Broder Barnabas og Broder Johannes, hver med en Strøm af Ord ud af Munden, om hvem af Byens kjendte Folk der kunde ventes til Baalet i Morgen. Men Doktor Luther tog Trapperne i et Par lange Spring, — der i tidligere Tid vilde have paadraget ham mange Bodsøvelser, — løb igjennem Kapitelsalen og ind i sin egen Celle bagved.

Wolf var der ikke — men kom jo nok snart og meldte sig, naar han fik spurgt, at hans Herre var hjemme. — Aa, kunde man blot have betvunget sig, saa ikke engang Wolf fik noget at vide!

Doktor Luther gik hurtig hen til Vinduet og greb med begge Hænder fast om Sprodsen — og stirrede ud. Hans Celle var et Taarnkammer, der vendte mod Syd. Straks udenfor den lille Klosterhave kom Stadsmuren, og over den saae han de tilisede Enge og Floden. Nu var Solen lige ved at gaa ned; den kunde han ikke see, men Isen derude skinrede af røde Solblink. — — Hvem der kunde vælte baade Vorherre og Evigheden og Himmerig og Helvede og Djævelen af sig — som de fleste Stoddere jo nok kunde! — Disse Tanker mente han jo ikke, men det kom saadan drivende igjennem ham. Han svarede hverken Ja eller Nej dertil. I tidligere Tid vilde sligt have voldt ham en farlig Samvittigheds-Kval. Men det havde da Staupitz undervist ham

om: at man kunde ikke hindre en Krage i at flyve over Ens Hoved; naar man hindrede den i at bygge Rede i Haaret, saa var det ogsaa nok. —

Lidt efter hørte han Trin paa Stentrappen op til Cellen. Det kunde ikke være andre end Wolfs; denne var ranglet og hjulbenet, hvad der gav hans Fodskifte en egen let kjendelig Art.

Idet Wolf traadte ind ad Døren, forudføjte Doktor Luther ligesom i et Nu alle de Lidelser, som nu forestod ham, og han fornåm, at han ikke vilde kunne bære alt dette skjult for Wolf. — Men derved fik det pludselig Magten over ham, — han sank ned paa Bænken ved Bordet med Arme og Hoved strakt frem over dette — og hulkede højt.

Wolf stod ludende med Overkroppen og løftede skiftevis paa Benene, som det var hans Vane, naar han blev tvivlraadig. »Hm, hm, hm,« sagde han. »Er der noget, jeg kan hjælpe med, Doktor Martinus?«

»Nej. Men Du kan lade være med at tale til nogen om, at jeg er syg.«

»Ja, ja — ja, ja! — — Men saa kan jeg vel ellers gjerne gaa igjen?«

»Du kan ligesaa godt blive. Du har jo ingen Ting at gaa efter.«

»Nej — — saamænd. Sagen er den, naar man staar dernede i Porten til Gaden, saa kommer der alligevel en hel Del Folk og vil have at vide, hvad det er, der skal foregaa i Morgen der udenfor Elsterporten ved Helligkorskapellet, og hvad det egentlig er, I er bleven bandsat for.«

»Jamen saa kan Du jo lade være at staa i Porten.«

»Ja — naturligvis. — Men jeg troede jo egentlig, det kunde være godt, om de fik nogen rigtig Besked om det.«

»Bliv Du nu hellere her.«

Wolf svarede ikke, men satte sig ved Bordet. Han følte sig lidt stødt.

Doktor Luther ønskede, at Wolf atter vilde give sig til at snakke. Han mente, at Wolfs Snak kunde hindre hans egen Angst — disse Bølger af Angst, der stormede mod hans Sind — fra at tage bestemt Skikkelse, ligesom faa Ansigt eller Navn. Og det var dog bedre, saa længe de bestemte Træk, de bestemte Anklager eller Trusler kunde holdes borte — — skjønt han, naar han gav det mindste efter for sine Tanker, jo godt vidste, hvad det drejede sig om.